

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז תל-אביב (מיסוי
וכלכלה)

רחוב מנחם בגין 154, תל אביב 6492107

טלפון: 073-3924600 פקס: 03-5163093

המאשימה

– נ ג ז –

בנימין נתניהו

.1

באמצעות עוה"ד בעז בן צור, ישראל וולנרמן,
דקלה סירקיס, כרמל בן צור ואסנת גולדשמידט-
שרייר, מרח' הארבעה 28, תל אביב; טל': 03-
7155000; פקס': 03-7155001; וכן באמצעות
עוה"ד עמית חדד, נועה מילשטיין, אביחי יהוסף
ויאיר לשם, מרחוב וייצמן 2 (בית אמות), תל
אביב 6423902; טל': 03-5333313 פקס': 03-
533314

שאול אלוביץ'

.2

באמצעות עוה"ד ז'יק חן, שי אילון ותאיר בן
שושן, מרח' וייצמן 2 (בית אמות), תל אביב
6423902; טל': 03-6932077; פקס': 03-6932082

איריס אלוביץ'

.3

באמצעות עוה"ד מיכל רוזן-עוזר ונעה פירר,
מרח' וייצמן 2 (בית אמות), תל אביב 6423902;
טל': 03-6932077, פקס': 03-6932082

ארנון מוזס

.4

באמצעות עוה"ד נויט נגב, איריס ניב-סבאג,
יאנה פוגל-סלוצניק ואריאל אילוז, מרח' וייצמן
2, תל-אביב 6423902; טל': 03-6099914, פקס':
03-6099915

הנאשמים

תגובה מטעם המאשימה

1. בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום 13.2.22, מתכבדת המאשימה להגיש השלמת טיעון מטעמה ביחס לטענה שהעלה ב"כ נאשמים 2-3 בדיון ולפיה תכתובות שהופקו מתוך מכשירו הנייד של מר שלמה פילבר, אותן ביקשה המאשימה להציג לעו"ד דנה נויפלד במהלך חקירתה הראשית, הופקו מתוך חומרי מחשב תוך חריגה מתקופת תוקפו של הצו שהתיר את תפיסתם ואת עריכת החיפוש בהם.
2. בהקשר זה נטען, כי לפי לשונו, הצו שניתן מכוח סעיף 23א לפקודת סדר הדין הפלילי (להלן: "פסד"פ") הוגבל לתקופה של 30 ימים ולכן, רק בתוך תקופה זו רשאית היתה הרשות החוקרת לחדור לחומרי המחשב ולהפיק חומרים מתוכם. עוד נטען, כי ביצוע של חדירה והעתקה לאחר תקופת 30 הימים המנויה בצו דורשת פניה לבית המשפט, לצורך קבלת צו המאריך את תוקפו של צו החדירה למחשב; וכי בהיעדרו של צו כזה, יש לפסול

את כל תוצרי העיון והחיפוש שנעשו בחומר המחשב המועתק מעל 30 יום ממועד מתן הצו המקורי. בנוסף נטען, כי צווי החיפוש שמכוחם נתפס מכשירו הנייד של פילבר הוצאו במסגרת חקירת תיק "בזק", ובחשד לעבירות אחרות מאלו שבהן עוסק תיק 4000 וגם מן הטעם הזה – הראיות שהושגו מכוח הצו אינן קבילות (ראו בהקשר זה פרוטוקול הדיון מיום 7.2.22, בעמ' 10395 ואילך).

3. לאור כל האמור נטען, כי המאשימה אינה רשאית להציג לעו"ד נויפלד תכתובות שהופקו ממכשירו הנייד של פילבר בחלוף 30 ימים ממועד מתן הצו.

4. המאשימה טענה, כי יש לדחות את טענותיהם של הנאשמים מכל וכל. עיקר התגובה הנוכחית תוקדש לטענה המשפטית באשר למגבלת 30 הימים המופיעה בצו החדירה למחשב; עם זאת, תזכיר המאשימה בתמצית את תגובתה לטענה השנייה – טענה עובדתית-משפטית – באשר ליחס בין חקירת תיק "בזק" לבין חקירת תיק 4000, מיד בסעיף הבא.

5. כפי שהובהר כבר בדיון בעל-פה, הטענות שלעיל הועלו זה מכבר על ידי באי-כוח הנאשמים 3-1 ב"ב"קשה לפסילת ראיות" שהוגשה מטעמם בחודש דצמבר 2021 (וראו בהקשר זה סעיפים 163-172 לבקשת הנאשמים).

6. המאשימה הגישה לבית המשפט הנכבד תגובה מתייחסת לטענות אלה וגם השיבה לטענות ב"כ הנאשמים בדיון שהתקיים ביום 7.2.2022. התגובה שהגישה המאשימה מצורפת כנספח א' לתגובתה הנוכחית. כדי לא לחזור על הדברים, המאשימה תבקש מבית המשפט הנכבד לראות את תגובתה הקודמת בנושא כחלק בלתי נפרד מתגובתה הנוכחית.

7. תגובתה הקודמת של המאשימה מתייחסת בפירוט לטענת הנאשמים בדבר הצורך ב"צווי הרחבה" ובדבר הקשר בין חקירת "פרשה 3" במסגרת תיק בזק ניירות ערך לבין חקירת תיק 4000 ומבהירה כי בניגוד לנטען, החקירה בפרשת "4000" לא היתה חקירה שונה ונפרדת מחקירת "פרשה 3" בתיק המכונה תיק בזק אלא תולדה נמשכת שלה, ולכן לא נדרשו צווי הרחבה לצווים שניתנו במסגרת חקירת תיק בזק. כמפורט שם, עמדת המאשימה היא שלצורך בירורה של טענה זו נדרש כי בפני בית משפט נכבד זה תיפרש תשתית עובדתית מתאימה בדמות עדויות של החוקרים הרלוונטיים. תשתית זו טרם הובאה בפני בית המשפט ולכן, לעמדתה של המשיבה, לא ניתן להכריע בטענות שהועלו בהקשר זה כעת. בנסיבות אלה, תגובתה הנוכחית של המאשימה אינה מתמקדת בטענות העוסקות בצורך בצווי הרחבה.

8. ומכאן, לטענה המשפטית העיקרית, שעניינה במגבלת 30 הימים.

התשתית העובדתית הצריכה לעניין

9. התנגדותו של ב"כ נאשמים 2-3 בדיון ביום 7.2.22 התייחסה לראיות שהופקו מתוך מכשירו הנייד של שלמה פילבר, שסימונו הוא אנ 15 12.7.2017. במסגרת חקירת רשות ניירות ערך נתפס מפילבר נייד נוסף שסימונו הוא אנ 3 12.7.2017.

10. מועד תפיסת המכשירים עולה מהסימון החקירתי שלהם – 12.7.2017. על פי המידע שנמסר לנו ממחלקת חקירות ברשות ניירות ערך, שני המכשירים הללו הועתקו בתוך תקופת 30 הימים שממועד מתן הצו.

11. התוצרים שהופקו ושאותם ביקשה ותבקש המאשימה להגיש במסגרת חקירתה הראשית של העדה, עו"ד דנה נויפלד, הופקו מתוך **העתקיהם** של התפוסים הללו, להבדיל מחומר המחשב המקורי. משהובהרה התשתית העובדתית הצריכה לעניין, תפנה המאשימה לטענותיהם המשפטיות של הנאשמים ביחס לתפוסים אלה.

לשון החוק והצו מגבילים את התקופה שבה ניתן לחזור לחומר המחשב המקורי אך לא את משך הזמן שבו ניתן לעיין בהעתקים של החומר המקורי

12. כאמור, טענתם האמורה של הנאשמים נטענה לפני כשנה על ידי נאשם 1 במסגרת "בקשה לפסילת ראיות", שהוגשה על ידו. הטענה נסמכה ונסמכת כעת על הסיפא בהוראת צו החדירה למחשב, שקובעת:

"אין להשתמש בצו זה למטרה שאינה מפורטת לעיל (בכפוף לסעיף 24 לפקודה). אין להשתמש בצו זה יותר מפעם אחת. תוקפו של צו זה הוא 30 יום מיום הוצאתו. עותק מצו זה ימסר לידי המחזיק..."

13. המאשימה הגישה ביום 15.2.21 את תגובתה לבקשה האמורה, תוך התייחסות גם לטענה הנוכחית של הנאשמים כולם. וכך השיבה המאשימה בהקשר שלפנינו:

"נאשם 1 הוסיף וטען, כי רשויות החקירה חרגו מסמכות בביצוע החיפוש מכוח צווי החיפוש גם בשל כך שצוים אלה הוגבלו ל-30 יום ולשימוש אחד בלבד. המאשימה תטען כי טענה זאת מבוססת על קריאה שגויה של הוראת הצוים. **ברי שהגבלת הזמן הקבועה בצו מתייחסת למועד ביצוע החיפוש במקום ולמועד החדירה להתקן הדיגיטלי המקורי, ולא לפעולות חיפוש נמשכות המבוצעות בחומר שנתפס.** אילו היה ממש בטענות הנאשם בהקשר זה היו נוצרים מצבי אבסורד – נניח שבחיפוש היה נפתח קלסר, החוקר היה יכול לפתוח אותו רק במשך 30 יום. כיצד ניתן היה לנהל חקירות בדרך זו? כיצד היה ניתן לנהל הליכים משפטיים? יתר על כן, לו היתה מתקבלת עמדת נאשם 1 בעניין, יחידות חוקרות, ובפרט אלה העוסקות בעבירות כלכליות סבוכות, היו נדרשות לשוב לבתי המשפט ולהוציא צוים חדשים לכל אורך החקירה. קבלת עמדה זו תחייב הוצאת צוים חדשים גם במקום בו נאשם מבקש לבצע חיפוש עברו בחומרי המחשב על פי המתווה שנקבע בסעיף 27 ב' להנחיית פרקליט המדינה 14.7, בהתאם להחלטתו של בית המשפט העליון בעניין פיישר."

14. המאשימה חלקה אפוא, וחולקת גם כעת, על הפרשנות שמבקשים הנאשמים לתת להוראת הצו המגבילה את תוקפו ל-30 יום בלבד, ולהלן תוסיף המאשימה ותרחיב את עמדתה בהקשר.

15. סעיף 23 לפסד"פ קובע כך :

" (א) חדירה לחומר מחשב וכן הפקת פלט תוך חדירה כאמור, יראו אותן כחיפוש וייעשו על-ידי בעל תפקיד המיומן לביצוע פעולות כאמור; לענין זה, "חדירה לחומר מחשב" – כמשמעותה בסעיף 4 לחוק המחשבים, תשנ"ה-1995.

(ב) על אף הוראות פרק זה, לא ייערך חיפוש כאמור בסעיף קטן (א), אלא על-פי צו של שופט לפי סעיף 23, המציין במפורש את ההיתר לחדור לחומר מחשב או להפיק פלט, לפי הענין, והמפרט את מטרות החיפוש ותנאיו שייקבעו באופן שלא יפגעו בפרטיותו של אדם מעבר לנדרש."

חדירה לחומר מחשב מוגדרת אפוא בהתאם לס' 4 לחוק המחשבים הקובע:

"חדירה לחומר מחשב" – חדירה באמצעות התקשרות או התחברות עם מחשב, או על ידי הפעלתו, אך למעט חדירה לחומר מחשב שהיא האזנה לפי חוק האזנת סתר, התשל"ט-1979.

16. מלשון הוראות החוק האמורות עולה אפוא, כי הגבלת תוקפו של צו החדירה למחשב נסבה אך ורק על פעולת ה"חדירה לחומר מחשב וכן הפקת פלט תוך חדירה כאמור". ההגבלה נסבה אך ורק על החדירה לחומר המחשב – אותה חדירה שאמנם מחייבת את ההתחברות וההתקשרות למחשב מושא הצו. "חדירה לחומר מחשב" כוללת אפוא התקשרות או התחברות עם **אותו מחשב תפוס, מקורי, שנתפס מכוח הצו, ושאליו נעשית החדירה**. עיון בהעתקו של חומר המחשב המקורי שנתפס והפקת תוצרים מתוכו, אינן בגדר "חדירה למחשב" כמשמעותה בסעיף 23 לפסד"פ, בדיוק כפי שעיון בהעתק קלסר שנתפס אינו מהווה חיפוש כהגדרתו בסעיף 23 לפסד"פ.

17. הגבלת משך תוקפו של צו החיפוש בשום פנים ואופן אינה חלה על הפעולות הנדרשות הבאות של החוקרים בהעתק החומר – כלומר, על פעולות עיון חוזרות, נשנות ומתמשכות בחומר המועתק (בכפוף למגבלות המהותיות הקבועות בצו, ככל שקיימות כאלה).

18. הבחנה בין פעולות החדירה המבוצעות בחומר המחשב המקורי שנתפס לבין פעולות המבוצעות בהעתקו של חומר זה עולה גם מלשונו של צו החיפוש עצמו. כך למשל, בצו נקבע כי "מטרת החיפוש במחשב ואופן **בדיקת חומר שנתפס או העתקיו**, הינה איתור ראיות הקשורות לחקירה". אם הפעולות בהעתק היו מהוות אף הן חיפוש, כפי שטוענת ההגנה, הרי שלא היה צורך להתייחס בצו גם לחיפוש וגם לבדיקת ההעתק. עצם ההתייחסות הנפרדת לבדיקת ההעתק, מבהירה כי בדיקת ההעתק אינה מהווה חיפוש כהגדרתו בפסד"פ.

19. בהקשר זה אין למעשה הבדל של ממש בין צו חיפוש בזירה לבין צו חדירה למחשב. תוקפם של השניים מוגבל ככלל ל-30 ימים. אם לא נתפס חפץ במהלך חיפוש בזירה תוך 30 ימים, ואם לא נערכה חדירה למחשב תוך 30 יום – אזי אסור למשטרה לבצע את הצווים המקוריים, ללא פניה נוספת לבית המשפט. ברם, כשם שחוקרים רשאים לשוב ולעיון בכל חפץ שנתפס בזירה, כך בדיוק הם רשאים לעשות ביחס להעתקו של חומר המחשב (שוב, במגבלות המהותיות שקיימות, ככל שהן קיימות, בצו השיפוטי).

20. לכך יש להוסיף, כי הצו אף מתיר על פי לשונו "חדירה נמשכת", ולא רק חדירה ראשונית לחומר, בתוך תקופת הצו. למעלה מן הדרוש בנסיבותיו של מקרה זה יובהר, כי היתר זה מאפשר המשך ניסיון חדירה לתוך המחשב המקורי, ככל שהניסיון הראשוני, שנעשה בתוך תקופת 30 הימים לא צלח או שהוא נמשך למעלה מ-30 יום מסיבות טכנולוגיות. הדברים הם בבחינת למעלה מן הדרוש, שכן זה אינו המצב שלפנינו, שבו כאמור הועתקו חומרי המחשב סמוך מיד לאחר הוצאת הצווים בעניינם.

21. פרשנותה האמורה של המאשימה את הוראות סעיף 23 לפסד"פ אף עולה בקנה אחד עם הצעת חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - המצאה, חיפוש ותפיסה), התשע"ד 2014, לפיה:

"חדירה לחומר המחשב לפי הוראות פרק זה תהיה לצורך העתקת חומר המחשב בלבד, והעיון ייעשה בחומר המחשב שהועתק כאמור..." (סעיף 92 להצעת החוק)

בדברי ההסבר לסעיף דלעיל נכתב:

"על פי המוצע, חדירה לחומר המחשב על פי הוראות פרק ו' תבצע, ככל האפשר, לצורך העתקת החומר בלבד. זאת כדי למנוע כל אפשרות לשנות לשבש או למחוק, באופן בלתי חוזר, את חומר המחשב המקורי. שמירת החומר המקורי נדרשת הן כדי שלא לפגוע ברכושו של מי שחומר המחשב שייך לו והן כדי להבטיח את המהימנות של החומר לצורך הליכים משפטיים. גם לצורך ההעתקה ייתכן שיידרש עיון מסוים בחומר המחשב, אך הכוונה היא לעיון מינימלי, רק במידה הדרושה לצורך ההעתקה. עיון מלא בחומר המחשב, שעל פי המוצע ייעשה רק בעותק, כולל אפשרות לעיון בכל חומר המחשב, וכן אחזור מידע ועיבוד מידע.

22. זאת ועוד. סעיף 97 לדברי ההסבר להצעת החוק מתייחס מפורשות להבדל הקיים שבין חדירה לתפוס המחשב המקורי, לבין עיון וביצוע חיפושים **בהעתק** של חומר המחשב המקורי ומסביר בהקשר זה כך:

"עותק מחומר המחשב שיוצרת המשטרה לצורך עבודה עליו, אינו בבחינת תפוס, וחדירה אליו אינה מהווה חדירה לחומר מחשב של האדם שממנו נתפס. העבודה על חומר המחשב במצב כזה דומה לעיון בצילומים של קלסר שנתפס"

23. הנה כי כן, גם הצעת החוק משקפת את מצב הדברים הנכון והראוי בהקשר שלפנינו, והיא מבחינה הבחנה חדה וברורה בין פעולת החדירה, שעליה חלים כללי סדר הדין הכרוכים בפעולת החיפוש, לבין פעולות העיון שעורכים החוקרים לאחר מכן, במגבלות הצו השיפוטי, כאשר קיימות מגבלות כאלה.

הפרשנות המוצעת על ידי ההגנה אינה מתיישבת עם לשון החוק ותכליתו, ולגופה – אין בה

היגיון

24. פרשנות הנאשמים לצו לא רק שאינה מתיישבת עם לשון החוק ותכליתו, כפי שפורט לעיל, אלא שגם לגופה - היא נטולת היגיון. בדיון מיום 7.2.2022 שאל כב' השופט שחם את ב"כ הנאשמים 2 ו-3 מה היתה עמדתו לו גופי החקירה היו תופסים את חומר המחשב ומדפיסים את כל תכולתו בתוך תקופת 30 הימים – כלום ניתן היה לעיין בחומר לאחר תקופה זו אם לאו. ב"כ הנאשמים 2-3 השיב כי לטעמו אז לא היתה כל בעיה לעיין בחומר המודפס בכל שלב וגם לאחר שיחלפו 30 ימים. וכך משתקפים הדברים בפרוטוקול הדיון (עמ' 10412):

- 16 **כב' השופט ע' שחם:** מר חן הטענה היא ברורה רק שאלה היפותטית, אם ב-12.7 העתיקו אם באותו
- 17 יום היה יושב מישהו והיה מדפיס את כל החומר שהועתק
- 18 **עו"ד ז'ק חן:** בתוך השלושים אין בעיה ובלבד לצורך העבירות שלשמן ניתן הצו.
- 19 **כב' השופט ע' שחם:** ברור. יש לאדוני שתי טענות. אני כרגע מתמקד בטענה הזאת, אם היה יושב
- 20 מישהו ומדפיס את כל החומר הזה באותו יום
- 21 **עו"ד ז'ק חן:** אז לא הייתה לי טענה בעניין.
- 22 **כב' השופט ע' שחם:** בסדר גמור.

מדבריו של עו"ד חן עולה בבירור, כי גם להגנה ברור כי אין כל מניעה להמשיך ולחפש בהעתק החומר להבדיל מחומר המחשב עצמו.

25. המאשימה תטען כי בכל מובן, ובוודאי בכל הנוגע לפגיעה פוטנציאלית בזכויות החשודים, אין כל הבדל אם החיפוש נעשה בחומר מחשב שהועתק למחשבי היחידה החוקרת או בחומר מחשב שהודפס. כך או כך מדובר **בהעתק** של החומר הממוחשב ולא בחומר המקורי.

26. חשוב מכך, בשני המקרים מדובר באותו החומר בדיוק. מכיוון שמדובר באותם החומרים, בלתי סביר, כפי שניסו לטעון הנאשמים, שהדין לגביהם יהיה שונה בצורה כה מהותית, באופן שאם החומר הודפס – ניתן יהיה לעיין בו בתום תקופת 30 הימים ואם לא הודפס אלא הועתק, לא ניתן יהיה לעיין בו.

27. פרשנותם של הנאשמים אף מנוגדת באופן חזיתי לפרשנותן המקובלת זה מכבר של רשויות האכיפה את הוראות החוק והוראות הצו המוצא בהתאם לחוק, כעולה מן הנוהל המשטירתי הרלוונטי לענייננו – נוהל תפיסה וחיפוש במחשב (נוהל מספר 03.300.035) שעודכן לאחרונה

בפברואר 2021. נוהל זה מבחין אף הוא בין "חדירה לחומר מחשב" לבין "חיפוש (עיון) מושכל", באופן הבא:

"חדירה לחומר מחשב": חדירה לחומר מחשב באמצעות התקשרות או התחברות עם מחשב או על ידי הפעלתו, לרבות ביצוע פעולות לאיתור מידע, עיון במידע ממוחשב, והפקת מידע ממוחשב, מתוך חומר המחשב המקורי, ולמעט חדירה לחומר מחשב שהיא האזנה לפי חוק האזנת סתר התשל"ט-1979."

"חיפוש (עיון) מושכל": שיטת חיפוש בחומרי המחשב הממקדת את החיפוש בחומרים העשויים להיות רלבנטיים בהתאם לסוג התוצר, מילות מפתח, זהות הנמען/שולח הקובץ, סוג/כותרת התיקיות, טווח תאריכים, וכיוצ"ב."

28. והנה, רק ביחס ל"חדירה לחומר מחשב" – להבדיל מ"חיפוש (עיון) מושכל" – דורש הנוהל, כי המשטרה תתחייב להתחיל בניסיון החדירה בתוך 30 הימים מיום מתן הצו:

" בבקשה לקבלת צו חדירה לחומר המחשב, יצוין כי ביצוע ניסיון החדירה יחל במועד שלא יאוחר מ-30 יום מיום הוצאת הצו.

לעומת זאת:

"עיון בחומר המועתק אינו מהווה חדירה למחשב ולפיכך, תוקפו של העיון בחומר המועתק אינו מוגבל בזמן או במקום."

29. יתר על כן, מגבלת תוקף הצו ל-30 ימים, אינה מעוגנת – לא בחוק ולא בתקנות. זו מגבלה שנטלו על עצמן רשויות האכיפה כאשר הן פונות לבית המשפט בבקשות לקבלת צווים, בין אם מדובר בבקשה לקבלת צו חדירה לחומר מחשב ובין אם מדובר בהגשת בקשה לצו חיפוש לזירה פיסית. בתי המשפט "נענים" למגבלה העצמית הזו של רשויות החקירה כעניין שבשגרה, והן מתנות את ביצוע צו החיפוש בהתאם. במקרה של העתקת המידע תוך 30 ימים, הרי שתכלית המגבלה מתקיימת, ונשמר המצב הקיים. בהקשר זה נוסף, כי רשויות החקירה האמונות על חקירתם של תיקים כלכליים סבוכים – כמו זה שלפנינו – בוודאי מודעות היטב לכך שפעולות חקירה הנדרשות בחומרי מחשב בתיקים כאלה אינן מתחילות ומסתיימות בתוך תקופה של 30 ימים; ולא היו מטילות מגבלה זו על עצמן, לו סברו שהיא חלה לא רק ביחס לתפיסה ולחדירה הראשונית לחומרי המחשב, אלא גם על עיון בהעתקים של חומרים אלה.

30. משמעות קיומו של הנוהל המדובר, המעגן את פרשנותה של המאשימה לתקופת תוקפו של הצו השיפוטי, היא – שכך מתנהלות כל החקירות בישראל.

31. ועל כל האמור, וכמובא בתמצית בתשובתה המקורית של המאשימה, כמצוטט בסעיף 2 לעיל, פרשנותם של הנאשמים תוביל לתוצאות בלתי סבירות בעליל, כשם שהיא תוסיף מעמסה על המעמסה הקיימת ממילא הן על גופי החקירה והן על בתי המשפט:

א. בהתאם לפרשנותם של הנאשמים, כל עיון בהעתק של חומר המחשב – בין לצורך סיווג ומיון ובין לצורך עיון חוזר במידע האגור – הריהו בגדר "חדירה לחומר מחשב" וממילא

הוא נכנס לגדר "חיפוש" על סדרי הדין המתחייבים ממנו. ככזה, הוא חייב יהיה להיערך אך ורק בידי "בעל תפקיד המיומן לביצוע פעולות כאמור" (סעיף 23 לפסד"פ); ככזה הוא אמור להיערך ככלל בנוכחותם של שני עדים (סעיף 26 לפסד"פ), אלא אם הצו קובע אחרת.

ברי, כי כך לא מתנהלות חקירות הלכה למעשה, ואם תהיה דרישה להתנהלות שכזו, ספק רב, אם ניתן יהיה לנהל חקירות אפקטיביות בישראל. הדברים אמורים ביתר שאת בהינתן העליה המובהקת במספרן של חקירות שטיבן דורש תפיסה ועיון בחומרי מחשב ובהיקפן האדיר של חקירות אלה.

יתר על כן, הדרישה ל"בעל תפקיד המיומן לביצוע פעולות כאמור" נועדה לשמר את ראיית המקור ולמנוע שיבוש. אין לדרישה זו היגיון או יתרון בשלב העיון, המיון והסיווג של העתק החומר, שמגיע לאחר מכן – שלב, ההולם חוקר מן השורה המכיר את חומר החקירה ואת צרכי החקירה, ושאינו בו סכנה לשיבוש או לשינוי החומר המקורי. אין צורך לומר, כי הדרישה לערוך כל עיון בחומר המועתק תחת עינם הפקוחה של שני עדים גם אינה עולה בקנה אחד עם סיכויי לחקירה אפקטיבית. בתמצית, כשם שהמחוקק לא התכוון שהעיון בהעתק יגרור עמו את כל החובות החלות על "חיפוש", כך בוודאי הוא לא התכוון שהעיון בהעתק יתבצע אך ורק בתוך תקופה של 30 ימים.

ב. רוב רובן של החקירות, בוודאי חקירות כלכליות רחבות היקף, אינו מסתיים במהלך 30 ימים. פרשנותם של הנאשמים את הוראת הצו – הוראה, שכמוה יש בכל צו חיפוש אחר – תחייב את החוקרים "לרוץ" לבית המשפט להשיג צווי הארכה, בכל פעם שהם לא יספיקו לעיין, למיין ולסווג את חומר המחשב שהועתק, במהלכם של 30 הימים מיום הוצאת הצו. מדובר בהכבדת הנטל והעומס המוטלים ממילא על כתפיהן של רשויות החקירה ובתי המשפט, שאין בו למעשה שום צורך והוא אינו מגן על שום אינטרס שהוא.

ג. אחד האבסורדים העולה מפרשנותם השגויה של הנאשמים כבר נטען על ידי המאשימה בדבריה המצוטטים בסעיף 2 לעיל – קרי, גם כאשר הנאשם עצמו טוען בפני הרשות החוקרת שיש בחומר המחשב ראיות שמזכות אותו, והרשות החוקרת תרצה להוסיף ולחפש בחומר מחשב ראיות אלה, תיאלץ הרשות לפנות שוב לבית המשפט, ככל שכבר חלפו 30 ימים מיום הוצאת הצו. בדומה, גם כאשר הנאשם יבקש לקבל העתק של חומר המחשב בהתאם לסעיף 32א(א) לפסד"פ, בחלוף 30 ימים מהוצאת הצו, תיאלץ המשטרה לשוב לבית המשפט, כדי להוציא צו מתאים.

למעלה מן הדרוש – התחייבותו של פילבר למסור מדיה מגנטית במסגרת הסכם עד המדינה

32. מעבר לנדרש ובאופן חלופי, אין מקום לטעון לפסלות תוצרי הטלפונים הניידים של פילבר, שהרי במסגרת הסכם עד המדינה עליו חתם פילבר ביום 20.2.2018, הוא התחייב, בין היתר, למסור לידי המאשימה את כל המדיה המגנטית המאמתת את גרסתו. עדותו של פילבר טרם נשמעה בפני בית משפט נכבד זה. עם זאת, לאור הטענות המועלות כעת, המאשימה רואה לנכון להבהיר כבר עתה כי פילבר חתם על הסכם עד המדינה לאחר שנועץ בעורך דינו, ובאופן חופשי ומרצון.

משאלה הם פני הדברים, ברור כי התחייבותו למסור מדיה מגנטית התומכת בגרסתו, התחייבות שניתנה לאחר ייעוץ משפטי, מרפאת ממילא כל פגם בהליכי החיפוש, גם לו היה נופל פגם כזה.

המועד להכרעה בשאלה ונפקותו האפשרית של פגם בצווי החיפוש

33. בהחלטתו מיום 21.2.2021, נימק בית משפט נכבד זה את החלטתו ביחס לטענות הנאשמים לפסילת ראיות בין היתר בכך שגם אם נפל פגם בדרך השגת הראיה "נדרשת בחינת משמעותו של הפגם על קבלת או פסילת הראיה". נימוק זה עומד בתוקפו גם כעת. בשלב זה של ההליכים, וטרם שמיעת מרבית הראיות ביק, ובפרט עדויותיהם של החוקרים בתיק, אין בפני בית המשפט הנכבד התשתית הראייתית המאפשרת הכרעה מושכלת בטענה בהתאם להלכת יששכרוב (ע"פ 5121/98 יששכרוב נ' התובע הצבאי (4.5.2006)).

סיכומו של דבר

34. כאמור, בענייננו, החדירה לחומרי המחשב בוצעה בסמוך לאחר מתן הצו בתוך תקופת 30 הימים הנקובה בצו, והפקת התוצרים, שאינה בגדר חדירה לחומר מחשב, נעשתה בשלב מאוחר יותר מתוך העתק החומר ולא מתוך החומר המקורי.

35. בנסיבות אלה ולאור כל האמור לעיל, תבקש המאשימה מבית המשפט הנכבד לדחות את הטענה הפרשנית הבלתי סבירה בעליל ששבים הנאשמים ומעלים שוב כעת. לא נפל כל פגם בביצוע צווי החדירה למחשב, לאחר שאלה הוצאו כדת וכדין, והחוקרים פעלו בהתאם לאמור בצוים.

36. כאמור לעיל, אף לו היה נופל פגם כלשהו בצוו החיפוש, הוא בוודאי נרפא נוכח התחייבותו של פילבר למסירת המדיה המגנטית שלו.

37. על כל פנים, טרם בשלה העת להכרעה בטענות נוסח יששכרוב, שכן החוקרים, גובי הראיות, עוד לא העידו בפני בית המשפט הנכבד.

38. נוכח כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את טענות הנאשמים, ולאפשר את הגשתן של ראיות שמקורן במכשירו הנייד של שלמה פילבר הן במסגרת עדותה של עו"ד נויפלד, והן בכלל.

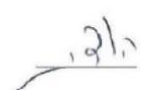
אסף עייסוק
סגן פרקליטות מחוז ת"א
(מיסוי וכלכלה)

ניצן וולקן
סגנית בכירה א' בפרקליטות
מחוז ת"א (מיסוי וכלכלה)

אמיר טבנקין
סגן מנהלת מחלקת ניירות ערך
פרקליטות מחוז ת"א (מיסוי
וכלכלה)

יהודית תירוש-גרוס
מנהלת מחלקת ניירות ערך
פרקליטות מחוז ת"א (מיסוי
וכלכלה)

היום, ט"ו אדר א תשפ"ב (16.2.2022).